

Wspólnota "Miriam"

Odnowa w Duchu Świętym

Rzeszów - Tabor

15 styczeń 2020

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XII, NUMER 521

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor”
ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 16.01.2020 r.

Kontynuujemy pracę ze Słowem Bożym. Towarzyszy nam dalej Ewangelia wg św. Jana.

1. Postaw się w obecności Pana, uświadamiając sobie przed Kim stoisz i z Kim masz rozmawiać.
2. Przy pomocy umysłu, wyobraźni, pamięci usiłuj odnaleźć się w rozważanej scenie ewangelicznej i spotkać osobiście z Jezusem, słuchając Jego pouczeń skierowanych do Ciebie, przyglądając się Jego działaniu, by pozwolić Jemu zadziałać w Twoim życiu.
3. Sformułuj modlitwę przy pomocy treści przeczytanej perykopy w dowolnej formie.
4. Zadanie, wskazówka lub komentarz w tabeli
5. Do jakich działań, czynów, dzieł czujesz się przynaglony przez to Słowo?
6. Zapisz swoje postanowienie, by wieczorem zrobić rachunek sumienia z wypełnienia Bożego wezwania płynącego z tego słowa.
7. Przeczytaj wskazany na dzień fragment Katechizmu Kościoła Katolickiego.

Na owocną pracę formacji ze Słowem Boga, błogosławię +

ks. Damian

Dzień	Fragment Ewangelii	KKK
Czwartek	J 13,33-35	2006-2011 zasługa
Piątek	J 13,36-38	2012-2016 świętość chrześcijańska
Sobota	J 14,1-14	2017-2029 skrót
Niedziela	J 14,15-20	2030-2040 nauczycielski urząd Kościoła
Poniedziałek	J 14,21-24	2041-2046 – przykazania kościelne + życie moralne i świadectwo misyjne
Wtorek	J 14,25-31	2047-2063 skrót + 10 przykazań
Środa	J 15,1-6	2064-2082 – 10 przykazań

Czwartek – Od konfrontacji z Judaszem ewangelista przechodzi do konfrontacji z Piotrem, drugą ciemną stroną naszego serca. Piotr miłuje Jezusa, pragnie być z Nim i gotów jest oddać swe życie za Niego. Nie pojmuje jednak jeszcze sprawy istotnej: zbawienie nie pochodzi od tego, co on czyni dla Pana, ale od tego, co Pan czyni dla niego. Jego pragnienie bycia z Jezusem jest dobre i słuszne. Pragnienie jest najwyższą zdolnością człowieka: otwiera go na to, co jest niemożliwe do uczynienia. Sam apetyt niczego nie stwarza, ale może przyjąć każdy pokarm. Jezus przepowiada w czasie ostatniej wieczerzy zaparcie się Piotra. Zestawienie jest zamierzone. Jeśli w Judaszu widzimy zło, w Piotrze dostrzegamy „dobro”, od którego zbawia nas Jezus. Jest to zło głębokie i subtelne, udające dobro, które jest trudniejsze do rozpoznania. Ono właśnie spowodowało, że Piotr nie chciał, aby Jezus umył mu nogi. Judasz zdradza Jezusa, a Piotr się Go zapiera. Zdrada i zaparcie się ukazują szczyt miłości Jezusa, który dobrowolnie daje siebie zdrajcy i zaprzańcowi. Ciemności na drodze kontrastu ukazują światło. Jezus daje nowe przykazanie: „Przykazanie *nowe daję* wam”. Gdy poleca nam miłować, *jak* On nas umiłował, przyśłówka *jak* wskazuje nie tylko sposób. Jego miłość do nas jest nie tylko wzorem, ale i źródłem naszej, wzajemnej miłości. Przykazanie miłości realizuje nowe życie, które Pan przyniósł na ziemię.

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Marcin Zacharski

V-ce lider

Andrzej Paśkiewicz

V-ce lider

Animatorzy diakonii

Ewelina Konieczna
diakonia modlitewna

Andrzej Pańkiewicz
diakonia uwielbienia

Magdalena Gola
diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy
wstawienniczej

Wojciech Wojdyło
diakonia liturgiczna

Klaudia Winiarska
diakonia wprowadzająca

Konrad Przydział
diakonia medialna

Alicja Cyrnek
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

Piątek – Poświęcenie swego życia dla Boga jest szczytem hojności człowieka, najwyższym dowodem wszelkiej religijności. Ale jest to religijność „przewrotna” tego, kto chce zająć miejsce Boga. W Ewangelii mamy odwrócenie tego znaczenia: To Bóg poświęca się dla człowieka, nie człowiek dla Boga. Przez swe zaparcie się Piotr zrozumie, że Pan miłuje go w sposób darmowy. Miłość nie jest przedmiotem zasługi: jest darmowa, albo nie jest miłością. Jeśli jest wysłużona, jest „nierządem”. Doświadczenie, że Pan nie wypiera się tego, kto się Jego zapiera, pozwoli poznać Piotrowi i wszystkim nowe przykazanie: doświadczy miłości, jaką jest umiłowany i będzie mógł on także położyć głowę na piersi Jezusa, mieć udział z Nim i miłować innych tą samą miłością.

Sobota – Odejście Jezusa pozostawia pustkę, która łatwo może zostać wypełniona namiastkami. Faktycznie, jeśli nawet „droga” jest jedna, to liczne są dewiacje; jeśli „prawda” wymaga poszukiwań, kłamstwo kiełkuje spontanicznie; jeśli „życie” wzrasta powoli, śmierć przychodzi nagle sprowokowana jakimkolwiek głupstwem. Jak widzimy, Ewangelista zaniepokojony jest o swoją wspólnotę i wskazuje jej genialną drogę postępowania: wiarę w Jezusa i miłość wywodzącą się z Jego Ducha. Jest to dziedzictwo, jakie pozostawił nam Pan, dzięki któremu możemy podążać tą samą drogą co On. Jezus nie opuszcza nas i nie pozostawia samych. Pustka Jego odejścia od nas wypełniona jest Jego obecnością w nas. Głębokie przyłgnięcie do Niego to wiara pozwalająca nam przezwyciężyć wszelki lęk. Wiara ta wyraża się w modlitwie czynionej w Jego Imię. Stanowi ona dialog z Ojcem, który możemy prowadzić, gdyż jesteśmy w Synu, od którego otrzymujemy wszystko to, co pozwala nam żyć jako bracia (w. 13—14). *Jezus jest* Synem, który ukazał nam oblicze Ojca. Przez Jego pobyt pośród nas otwarta została droga do naszego mieszkania, Jego odejście do Ojca daje nam siłę pokonania tej drogi. *Kościół*, wierząc w Jezusa, Syna, zna drogę powrotu do domu: widzi prawdę Boga, który jest dla nas Ojcem i uczestniczy w życiu samego Syna.

Niedziela – Miłość Jezusa, Pana, stanowi centrum chrześcijaństwa, jest wypełnieniem przykazania (Pwt 6,5). Teraz uczniowie są w stanie Go już miłować. Widzieli, że On ich miłuje całym swym sercem i wszystkimi swymi siłami. Stał się ich sługą i oddał za nich życie, mimo że się Go zaparli i zdradzili Go. On pozostaje nam wierny i miłuje nas miłością odwieczną. Nasza miłość do Niego jest odpowiedzią na Jego miłość do nas, który pragnie, abyśmy byli podobni do Niego. Miłować oznacza konkretnie przyjęcie i życie Jego słowem. Nie pozostawia nas samymi. Jeśli Go miłujemy, nosimy Go w sercu, a On mieszka w nas. Jest to Jego definitywny powrót do nas. Przez swoje odejście rozpoczyna swoją nową obecność, nowe i wieczne przymierze obiecane przez proroków. Temat przymierza stanowi podłoże dla mowy pożegnalnej Jezusa. Chociaż nigdzie nie jest wyraźnie wspomniane, opisane jest za pomocą swych cech charakterystycznych: miłości i zachowania Słowa, obecności i immanencji wzajemnej, daru Ducha i nowego serca.

Poniedziałek – Miłość i zachowanie słowa, trwanie *z/przy/w* i widzenie, życie i poznanie, okazywanie i mówienie, wspomnianie i nauczanie, pokój i radość. Określenia są powiązane ze sobą. Kto bowiem miłuje, zachowuje słowo, mieszka *z/przy/w* Nim; a zatem widzi Go, żyje Nim i zna Go. Słowo głoszone i wspomniane, które Go objawia, jest dla niego źródłem pokoju i radości. Tkanką łączącą tekst jest słowo „miłować” powtórzone dziesięć razy, które opisuje relacje ucznia z Jezusem i z Ojcem. Miłość Jezusa wprowadza nas w nowe przymierze, ustanawiając relację z Bogiem opartą na Jego ojcowskiej miłości, którą Syn przyszedł nam przekazać. Bóg nie jest już daleki: jest „z” i „przy” nas, co więcej „w” nas poprzez Ducha napełniającego nas swym poznaniem i czyniącego z nas swoje mieszkanie. Odejście Jezusa jest uwielbieniem Syna Człowieczego i każdego ludzkiego syna.

Wtorek – Cała mowa ukazuje, jaki jest owoc miłości Jezusa: komunია z Nim, Synem, wprowadza nas w relację z Ojcem i sprawia, że żyjemy ich miłością. Podkreśla się, że miłość Jezusa to zachowywanie Jego słowa, które daje nam Ducha prawdy (w. 15-18). Jeśli nawet Jezus odchodzi, to ten, kto Go miłuje, widzi Go, gdyż ma udział w Jego życiu (w. 19—21). Świat nie posiada tego poznania, gdyż nie miłuje Jezusa i nie zna Jego słowa: ignorując Syna, nie posiada Ducha prawdy, który pozwala mu poznać Ojca (w. 22—24). O tym wszystkim, co Jezus powiedział podczas swego pobytu z nami, pouczy nas Duch i przypomni nam (w. 25-26). Jezus nie opuszcza nas, ale dopełnia sens swego przyścia do nas: zostawia nam swój pokój i radość, owoc Ducha miłości (w. 27-28). Jezus przepowiedział wszystko, abyśmy wierzyli, że Jego odejście od

nas nie jest śmiercią, ale przyjściem do nas przez swą obecność miłości zwyciężającą zło i ukazującą światu, kim jest Ojciec (w. 29-31). *Jezus* jest Panem, który nas miłuje: miłość Jego jest przykazaniem, które czyni nas podobnymi do Niego. *Kościół* rodzi się z miłości Jezusa do niego, która to miłość Kościoła staje się miłością do Jezusa. Nie chodzi tu o jakieś nieokreślone uczucie, ale o poznanie i zachowywanie słów Jezusa.

Środa – Krzew winny jest owocem ziemi obiecanej: daje wino, które rozwesela serce człowieka (Ps 104,15). Jest symbolem radości i miłości, tego „czegoś więcej” koniecznego do życia człowieka, aby było ono ludzkie. Przywołuje na myśl „początek znaków”, jaki Jezus uczynił w Kanie, odnawiając przymierze (por. 2,1nn). U Ozeasza 10,1-3 krzew winny oznacza samego Izraela, który im bardziej doznaje błogosławieństwa od Boga, tym bardziej o Nim zapomina i przywiązuje się do idoli. Izajasz 5,1—7 przytacza znaną pieśń o winnicy, w której Pan skarży się na swój lud: Jego wierności i trosce przeciwstawia niewierność i zapomnienie. Brak odpowiedzi na Jego miłość oznacza zerwanie przymierza z Nim, naszym życiem, i ruinę nas samych, będących Jego winnicą (por. Jr 2,21; Ez 15,1-6; 19,10-14). Bóg jednak pozostaje wierny i w końcu znajdzie upodobanie w swej winnicy, która zawrze z Nim pokój (Iz 27,2-5). Jan daje odpowiedź na tę wreszcie wysłuchaną prośbę. Teraz winnicą jest sam Jezus, prawdziwy szczep winny, który przynosi owoc. W Nim mamy przejście od winnicy do szczepu winnego, od wielu szczepów do jednego, który jest odpowiedzią Boga dla człowieka i człowieka dla Boga. Jeśli pozostajemy z Nim złączeni przez wiarę, miłość i zachowanie Jego słowa, (por. 14,15nn), przechodzimy od niewierności do wierności, od bezpłodności do płodności, od smutku do radości. W Nim nowe przymierze między Bogiem i człowiekiem jest nierozzerwalne: On sam jest nowym przymierzem, gdyż jest równocześnie Synem Bożym i Synem Człowieczym. Nowy lud składa się z latorośli złączonych z Nim, jedynym krzewem winnym, który wydaje owoce miłości.

Intencje do modlitwy

- ✓ za ubogich i biednych, za niemających pracy
- ✓ W intencji naszej wspólnoty o miłość, pokój, jedność
- ✓ za naszych nieprzyjaciół i tych, których kochamy za mało, za tych których skrzywdziliśmy w naszym życiu
- ✓ za wszystkich zmarłych, zwłaszcza za tych, którzy byli w naszej wspólnocie a odeszli do Pana

Ogłoszenia

1. **Przypominamy, o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i jej przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.**
2. Posługa modlitwą wstawienniczą prowadzona jest w pierwszą i trzecią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam. Zapisy przez formularz na stronie internetowej www.miriam.rzeszow.pl. Kolejny dyżur w m-cu styczniu br. wypada 22 stycznia br. (środa).
3. W dniu 21.01.2020r. (wtorek) w salce Miriam o godz. 18.30 odbędzie się spotkanie diakonii prowadzenia spotkań oraz prorockiej.

Redaktor biuletynu: Ewelina Konieczna • Biuletyn przeznaczony jest wyłącznie do użytku wewnętrznego •

• telefon Wspólnoty i pogotowie modlitewne: ☎ 884.31.51.51 • e-mail: miriam.rzeszow@gmail.com •

• www.miriam.rzeszow.pl • www.facebook.com/miriam.rzeszow •

• • •